

[Kjærulff-Schmidt.]

dremyndighed m. m., som vi ønsker nærmere belyst, men jeg skal med disse bemærkninger blot bekræfte, hvad jeg sagde den 20. januar, nemlig at vi vil deltage positivt i udvalgsarbejdet.

Mette Madsen (V):

Da mit partis ordfører, fru Nathalie Lind, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes og venstres vegne sige, at vi ligesom sidste gang er positivt indstillet over for forslaget og gerne vil gå ind i et hurtigt afsluttet udvalgsarbejde.

Annelise Gottfredsen (KF):

Jeg skal som de tidligere ordførere henvise til, hvad vi sagde ved forrige behandling af sagen. Vi vil gerne medvirke til denne revision af den nordiske domskonvention fra 1932.

Der er nok enkeltheder i lovforslaget, som bør belyses nærmere, og det vil vi være med til positivt under udvalgsarbejdet.

Ib Nørlund (DKP):

Som vi gav udtryk for ved den tidligere behandling, kan vi støtte forslaget som led i nordisk samarbejde. Det fremgår af bemærkningerne, at dette dog foregår på ny i konkurrence med EF-integrationen, og man risikerer altså modstrid i løbet af et års tid eller så, men vi synes, man skal bruge tiden, mens den er der, til at støtte udviklingen af det nordiske samarbejde.

Niels Helveg Petersen (RV):

Vi kan helt tilslutte os lovforslaget.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Der er tale om en genfremsættelse, og jeg skal henvise til, hvad kristeligt folkeparti tidligere har sagt. Kun vil jeg konkludere, at vi anbefaler lovforslaget.

Justitsministeren (Orla Møller):

Tak for den brede tilslutning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette

forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om renter ved forsinket betaling m. v.

(Lovforslag nr. L 94. Fremsat 16/3 77).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Mette Groes (S):

Lovforslaget indeholder regler om morarente ved forsinket betaling, regler om, fra hvornår de kan kræves. Lovforslaget har været til første behandling i januar 1977, men bortfaldt på grund af valget. Hovedreglen er, at der ikke kræves mere end Nationalbankens diskonto plus 2 pct., hvor ikke andet er aftalt.

Om dette har der tidligere været enighed mellem partierne. Diskussionen har især stået om lovforslagets § 7, hvori det foreslås, at denne hovedregel ikke kan fraviges til ugunst for forbrugeren i forbrugeraftaler.

Det har været fremført, at der ikke er noget rimeligt forhold mellem denne beskyttelse af forbrugeren og den rente, forretningsfolk betaler ved forsinket betaling til engrosled, eller den rente, de betaler ved lån i deres egen bank. Imidlertid synes jeg, det er en lidt skæv fremstilling af problematikken, for forretningsverdenens risiko reguleres normalt ikke ved hjælp af de morarenter, de har mulighed at tage over for forbrugeren.

Dertil kommer, at problemets omfang sandsynligvis ikke er så forfærdelig stort, da de allerfleste køb i dag sker kontant i supermarkeder og stormagasiner.

Der har på den lille handlendes vegne været gjort indsigelser over for lovforslaget, men jeg tror nok, det er sådan, at den lille handlendes eksistensgrundlag er en udstrakt kreditgivning og en afståelse fra at opkræve strafferenter af sine kunder. Jeg tror ikke, at de forretningsdrivende behøver at være så bekymrede for § 7.

Morarenterne kan, selv om de måske forekommer sjældent, godt være et problem for den enkelte forbruger, og det er da også derfor, forbrugerkommissionen har taget sagen op, ligesom en tilsvarende lovgivning er på vej i Sverige og Norge.

Jeg skal på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale lovforslaget som et måske be-